

Linturetkellä 2023

Rouvalle ovat linnut tärkeitä. Villit linnut. Seurustelumme alussa vein hänet heti kuululle lintupaikalle Liminganlahdelle ja Lappiin. Tippa-Renault autolla telttaillemaan. Ja kiinni nappasi, kuin aikainen lintu madon. Hän halusi olla ikuisesti kanssani retkellä päästäkseen uusiin paikkoihin näkemään uusia lintulajeja. Myös minä opin pitämään tipusista ulkona puuhastelun ja olemisen lisäksi.

Toukokuun loppupuolella vuonna 2023 alkoi kesä tuomien tuoksussa ja sää oli kuin linnunmaitoa. Tuli todella hyvä sauma linturetkeen, sillä oli arktikan aikaa. Silloin Itä-Suomen yli lentää pohjoiseen valtavasti hanhia ja muita siipiveikkoja. Ensimmäisten laulutaitureiden, musta- ja laulurastaiden lisäksi oli pihapiirissä kuultu muitakin mestareita kuten mustapääkerttu ja kultarinta. Muutkin kävivät niitä kuulemassa. Meikäläisen heikentyneellä kuulolla havaitsin variksia ja käkiä. Kuuloni näet pätkii vaimentaen 65 dB:n teholla lauluista pois korkeimmat äänet. Kevään hittituote, kännykkään ladattava linnunlauluja tunnistavaa sovellusta ei vielä ollut saatavilla minun vanhaan järkikännykkääni. Olkoon, sillä miten äänittäisin, jos en kuule milloin äänittäisin. Tyydyn siis edelleen rouvan tunnistuksiin. Hänelle sovellus on myös tarpeeton.

Varustelin retkeilyvaunumme kevään ensireissuun, sillä talven jälkeen on vuoden uusia lajeja, vuodareita, mukava mennä tapaamaan, kuten kovaääninen ja lähes näkymätön satakieli tai upea keltarinta, kuhankeitittäjä. Niinpä lähdimme idänihmeeseen Parikkalan Siikalahteen, onhan se tietävästi Suomen paras sisämaan lintupaikka. Runsaan kahden tunnin ajomatkan päähän Kaakkois-Suomeen. Kesän ensimmäiselle vaunuretkelle.

Matka vei ensin tavarataloon Savonlinnassa. Parkkipaikalla esittäytyi Tumppitohtori. Hän keräsi maasta tupakantumpeja roskapussiin. Sanoi keränneensä viime vuonna tarkkaan 16000 + risat noita myrkkypätkiä pois ulkosalta. Selvä ulkoilija oli. Sitten ajettiin ohi Savon linnan ja eteenpäin Punkaharjun upealle Punkaharjulle. Sillä niin kiire ei ole, etteikö sinne kannata koukata, jaloitella ja pitää kahvitaukoa tullen menen, vaikka raikkaassa kansallismaiseman pohjoistuudessa.

Siikalahden parkkialueella oli useita matkailuautoja ja ihmisiä. Linnuista sen sijaan ei ollut ruuhkaa. Vain yksittäinen hanhiaura oli enää liikkeellä. Sekä ne että me, olimme myöhässä muutosta, joten 16000 + risat hanhea jäi näkemättä ja kuulematta.

Samoin poissa oli lintulahden satapäinen naurulokkiyhdyksunta, jonka suoissa variksilta pesivät ennen niin lukuisat uikut, nokikanat ja sorsalinnut. Lahdella souteli muutamia harvinaisia muuttajia, tundrahanhia.

Kuin muistona paremmista ajoista eri lintulajeja oli kuitenkin runsaasti, ilmassa kaarteli haukkoja ja ruovikoissa lymysi lintuja ja lintusia.

Lehdon laulajina satakielet, pensaikossa kertut, ruovikossa kerttuset. Ilmassa leijuivat pikkulokit. Täyssukeltajia näkyi

kaukoputkella lintutornilta: tukkasotka ja punasotka, silkkiuikku ja härkälintu. Päistikkaa sukeltavista sääksi ja tiirat.

Kiikarit painoivat ja selkä rasittui tuijottaessa etäisyyteen, mutta lähelläkin näkyi: kyykäärme ui sulavasti päänuppi periskooppina pystyssä. Taustalta ei enää kuulunut laiduntavien mullien mölätystä. Niinpä rantalaitumet olivat kasvamassa umpeen.

Kuului sentään taivaanvuohen mäkätystä sekä kurkien, joutsenten, härkälinnun ja kaulushaikaroiden omaperäisiä huutoja. Luhtakanan kotkotusta luhdasta. Lähialueen sorakuopan törmäpääskyjen pesäaukot ammottivat tyhjyyttä.

Lintujen yökuuntelun ja aikaisen aamulenkin jälkeen väsytti ja nokoset olivat tarpeen, mutta eräässä retkeilyautossa soi reippaasti aamuradio. Kävimme porukalla juttusilla, ääni vaimeni ja kohta auto poistui vähin äänin. Paluumatkalla ylinopeasti ajava Tesla-sähköauton renkaat kohisivat sen ohittaessa meidät täpärästi kaarteissa. Toivottavasti ei ollut lintubongari. Ei ainakaan karavaanari. Tien tukkona emme siis olleet.

Tämä keväinen lintureissu Siikalahdelle on ollut meillä perinteenä jo 1970 luvun lopusta saakka. Alussa teltaillen.